

Sygn. akt IV CSK 616/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku P. J. i D. J.
przy uczestnictwie I. G., J. W. Ł., K. Ż. Ł., E. B. Ł. K., S. F. Ł. i J. M.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek uczestniczki E. Ł. K. o zasądzenie od wnioskodawcy kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawca złożył skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 7 kwietnia 2016 r., oddalającego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 27 listopada 2015 r., którym Sąd Rejonowy oddalił wniosek o stwierdzenie nabycia przez wnioskodawców z dniem 25 maja 2004 r. w drodze zasiedzenia udziałów w prawie własności nieruchomości bliżej oznaczonych we wniosku. Powołując się na obie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o „zmianę” zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Okręgowy oddalił apelację w wyniku naruszenia przepisów art. 229 w związku z art. 382 i art. 13 § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie instytucji rozkładu ciężaru dowodu, a przez to w wyniku oparcia rozstrzygnięcia na wadliwie zebranych materiale dowodowym oraz pominięciu faktów przyznanych przez stronę w toku postępowania.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez niego przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżący nie przytoczył argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości. Jego argumenty sprowadzają się jedynie do powtórzenia uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych i zaprezentowania subiektywnej oceny podjętego rozstrzygnięcia.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Zważywszy, że pismo procesowe uczestniczki E. Ł. K. zostało wniesione po upływie przewidzianego w art. 398⁷ § 1 k.p.c. ustawowego terminu do złożenia odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy oddalił zawarty w tym piśmie wniosek o zasądzenie od wnioskodawcy kosztów postępowania kasacyjnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CSK 805/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 79 oraz wyroki

Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120 i z dnia 2 marca 2010 r., II PK 241/09, nie publ.).

aj

l.n